

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΥΡΙΣ ΜΑΡΚ

ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΟ

Τ' αλήθεια, ή έρωτησις πού του άπηθύ- νε ο φίλος του Μαρσέλ Ντεζαί τον δια- σκέδαζε πολύ:

— Θέλεις νά παντρευθής, 'Αλέν;

— Καί γελοῦσε μ' ένα γέλιο ειλικρινές, άσυγκράτητο, δυνατό.

— Θ' άστειύεσαι, ειπε τέλος, άπαν- τώντας στον Μαρσέλ, ένα νέο που καθό- ταν κοντά στη γλυκειά φωτιά του τζα- κκιού. Ναι, θ' άστειύεσαι... Νά παντρευ- τώ εγώ, ο 'Αλέν Μπερνιέ, τό γεροντοπαλ- λήκαρο πού ή άρχές του για τό γάμο

δέν άλλαξαν καθόλου, έδώ και σαράντα χρόνια... Θά ήταν πράγματι ώραῖο νά γίνει άποστάτης!... 'Εξ άλλου, μικρή μου Μαρσέλ, δέν είσαι ούδ' ο κατάλληλος άνθρωπος πού θά μπορούσε νά με κάνη ν' αλλάξω τίς άρχές μου...

Καί με μεγάλα θήματα έκοθε βόλτες τόν ευρύχωρο γραφείο του, γραφείο μηχανικού, όπου όλα φανερόνταν τό σοφό, τον έ- πίμιο έργατή, πού είχε γίνει ένδοξος και πλούσιος, χάρις στην άναμφισβήτητη ιδιοφυία του και τήν επίμονη βέλησι του.

— Μου είπαν πώς άγαπούσεσες τήν Κάρμεν Γκεράρ, τήν άνηψιά του κοινού φίλου μας 'Αντρέ Ρεάλ... ειπε ο νέος, ο οποίος έξα- κολουούσε νά ζεσταίνεται κοντά στή φωτιά.

— Τήν Κάρμεν! φώναξε ο μηχανικός. Μά ή Κάρμεν είναι μία παιδοῦλα, ζσαθή σάν τά στάγια, τριναφελλήνια σάν τά άγριο- τριαντάφυλλα, μία μπεμπέκα, ένα παιγνιδάκι, μία πνοή ένας έ- σκιος... Μά κύτταξέ με λοιπόν! Θά τήν έλυσαιν μ' ένα άπλό οφείζιο τόν δυνατόν μου χεριών...

Ο Μαρσέλ Ντεζαί άναμέτρησε τότε τό ψηλό άνάστημα του 'Α- λέν Μπερνιέ, τούς τετράγωνους ώμους του, τή φυσιογνωμία του πού φανερώνε μία άπέραντη ένεργητικότητα και πού μόνο τά μεγάλα, τά τίμια και άγαθά μάτια του, τή γλύκαιναν άλλό- κота.

—'Αλήθεια, ειπε, θά τή φόβιζες αὐτήν τή φτωχή μικροῦλα. Καί για νά είμαι ειλικρινής, θά σου πώ ότι προτιμώ αὐτό πού λές από αὐτό πού σκεφτόμουν.

—'Α! 'Α! Έκανε γελῶντας ο 'Αλέν, ὥστε, μικροῦλη μου, ά- γασιά τήν Κάρμεν;

Καί άμέσως έπρόσθεσε:

— Μά ζέρεις ότι ο ίσχνός μισθός σου ὡς καθηγητής δέν θά σου φτάση για νά έγκαταστήσης τήν Κάρμεν σ' ένα παλάτι...

— Άγαπίομιασε, ειπε ο Μαρσέλ, κάπως θεατρικά.

— Τι ώραῖο ζευγάρι πού θάσασε, σπ' αλήθεια! "Ένας άνδρας, πού δέν έχει σχεδόν τίποτε και μία γυναίκα πού δέν έχει άπολύ- τως τίποτε... Η Κάρμεν, τής οποίας οι γονεῖς καταστράφηκαν πριν πεθάνουν, καθάσει στο πέμπτο πάτωμα ενός παλαιοῦτου και κεντάει όλη τήν ήμέρα κρινούς για τίς έκκλησίες για νά τρέφεται αὐτή κ' ή γρηά τής ύπρετρία, πού εἶνε σχεδόν τυφλή.

—'Ε, λοιπόν, τόν διέκοψε ο Μαρσέλ. 'Εγώ θά τή θγαλώ από τή δυστυχία...

— Καί με τί; φώναξε ο 'Αλέν δυνατά. Με τί, αφού δέν έχεις τίποτε;

— Αφού οι άνθρωποι πού κερδίζουν, ὡπως εἶσαι, εκατό χιλιάδες φράγκα τό μήνα, δέν ενδιαφέρονται γι' αὐτά τά άγνά και δυ- στησιμμένα πλάσματα, πρέπει νά ενδιαφεροῦμε εἰσεῖς πού κερ- δίζουμε μόνο εκατό χιλιάδες τό χρόνο... ειπε ο νέος.

"Ένα τρίτο πρόσωπο έκανε τή στιγμή εκείνη τήν εισοδό του στο γραφείο και διέκοψε τή συζήτησι τους.

"Ήταν ο 'Αντρέ Ρεάλ, ο κοινός φίλος τους, ο θεός τής Κάρ- μεν. Ένας φτωχός διανοούμενος κι' αὐτός πού κέρδιζε ακριβώς μόνονά οσα του χρειαζόντουσαν για νά ζήση.

— Ήρθα νά σās πάρω νά πᾶ- τε στο σπίτι μου τούς ειπε. 'Ελᾶ- τε, εἶνε ἔρτα ή ώρα κ' ή γυναι- κα μου σās περιμένει.

Καί, χωρίς νά περιμένη άπάν- τησι, έπήρε τούς φίλους του μα- ζοῦ του.

"Επειτ' από ένα τέταρτο, οι τρεις φίλοι έμπαιναν σ' ένα σα- λονάκι γεμάτο θαλαπρη και γούστο, όπου δύο γυναίκες κεν- τούσαν. Η μία πολύ ώραῖα, με όφι σοβαρή, σαράντα χρόνων πάνω κάτω, ήταν ή γυναίκα του Ρεάλ. Η άλλη, μικρή, ζσαθή, γουητευτική, νεαροτάτη άκόμα, ήταν ή άνηψιά του.

Μόλις μπήκαν μέσα οι τρεις άνδρες, ή Κάρμεν ὡσως πρὸς αὐτούς τά μαῦρις τής μάτιας, δ-

που κυματιζε πάντα λιγη θλίψη κι' άφησε νά φανή τό πάλλευκο και άσπιλο μέτωπό τής.

Ο 'Αλέν, χωρίς νά θέλη, κάρφωσε τά θλέμμάτα του επάνω τής. Καί για πρώτη φορά άτελήφθη ότι ποτέ ὡς τότε δέν είχε προσέξει τήν ὡμορφιά τής.

Αὐτό πού τόν γοήτισε περισσότερο ήταν ή γλυκειά και γα- λήνια χάρις πού ανέιδε όλο τήν τό είναι και πού άγγιζε τόν άλλον ὡς τά θάθη τής καρδιάς...

Ο 'Αλέν άπορούσε κι' ο ίδιος πᾶς για πρώτη φορά τήν ή- μέρα εκείνη τού έκανε αίσθησι ή ὡμορφιά τής νέας.

Στό τέλος, μη μπορώντας νά συγκρατηθῆ, πήρε μία καρέκλα και κάθησε με οικειότητα κοντά τής.

— 'Ετσι εργάζεσθε όλη τήν ήμέρα; τή ρώτησε.

— Εκείνη με φωνή γλυκεια και καρτερική τού άπάντησε:

— Μάλιστα, κυρία, ή έργασια μου έγινε συνήθεια.

— Καί φτιάχνετε παντοτε κρινούς;

— Τι νά κάνω; Πρέπει.

— Μά αν έξακολουθήσετε πολύ γρήγορα ή γη θά έξεμυνηθῆ, γιατι θά γεμίση από κρινούς...

Η Κάρμεν κούταξε τόν 'Αλέν, εξαφιασμένη από τή γλυκύτη- τα τής φωνής αὐτοῦ τού γίγαντος και συνάντησε τού χαιδευτικό θλέμμα του. Στενοχωρημένη, κοκκίνισε λιγο.

— Εκείνος τή ρώτησε πάλι:

— Απο τάμα, κεντάτε αὐτά τά λουλούδια;

— Όχι, από άνάγκη.

— Δέν θυρεθθήκατε, δέν θά θέλατε επί τέλος νά διακόψετε αὐτή τή δουλειά;

Η Κάρμεν ὡσως πρὸς τόν Μπερνιέ τό πρόσωπό τής και τόν κούταξε κατ' εὐθείαν στα μάτια, καθώς τού άπάντησε:

— Μά δέν έχω αὐτό τό δικαίωμα, αφού αὐτά τά λουλούδια με κάνουν καί ζω.

— Αν σās προσέφεραν τίποτε άλλο μία τίμια καρδιά π. χ. πού θάθελαν νά τήν περιποιήθησεν σάν τά κρινά σας...

Ταρτυμένη ή νέα ψιθύρισε:

— Μά δέν έξρω καμμία τέτοια καρδιά...

— Κι' ὅμως αὐτή ή καρδιά υπάρχει. Είναι μία καρδιά ὀλομό- ναχη, μία καρδιά πού πλήττει, λιγο τραχειά, πού θά είχε τόσο τήν άνάγκη σας...

Κι' επειδή ή νέα δέν τόν ρωτούσε ποιά ήταν ή καρδιά αὐτή, ο 'Αλέν με τήν συνηθισμένη του ειλικρίνεια τής ειπε:

— Σās προσέφερω τή δική μου καρδιά...

Η Κάρμεν άπομεινε σασιτισμένη, τό κέντημα τής έξεφυγε από τά χέρια τής, χλωμάσε και άρχισε νά κλαίη, χωρίς νά μπορη ν' άπάντηση.

Ο Ρεάλ άνηούχησε και πλησιάζοντας ρώτησε:

— Τι συμβαίνει; Τή τής ειπες λοιπόν, Μπερνιέ.

— Ο μηχανικός, χωρίς νά διαστῆ καθόλου, τού εξήγησε τά πάντα.

Ο Ρεάλ πολύ συγκινημένος κι' αὐτός, με τά μάτια ὡγρά, έσφιξε τό χέρι του φίλου του. Όταν συνήλθε κάπως, ειπε χαμογελῶντας:

— Πάντως, Μπερνιέ, είσαι σās όλα σου άπότομος.

— 'Ετσι είμαι, άπάντησε εκείνος. Τι τά θέλετε... Πᾶω κατ' εὐθείαν στο σκοπό, χωρίς περιστροφές...

Καί χωρίς νά προσθέσι τίποτε πῆγε κοντά στην Κάρμεν, τής ψιθύρισε λόγια πού θεωρούσε τόν έαυτοῦ του άνικανο νά τά πῆ και σκούπισε μ' άπειρη τρυφερότητα τά δάκρυά του.

Τή στιγμή πού πέρασαν στην τραπεζαρία, ο Μαρσέλ πού είχε παρακολουθήσει τά πάντα, χαμογελῶντας, τρυφερά, πλησίασε τόν 'Αλέν και τού ειπε στο αὐτό:

— Πέτυχε τό κόπο μου... Βλέπεις πᾶς σ' έκανα ν' αλλάξης τίς άρχές σου;

— Μά τί διάβολο! τού άπάν- τησε γελῶντας ο μηχανικός. 'Ε- σένα με τί φτώχεια σου θά- παρνε... Ήταν άξια πολύ κα- λύτερης τύχης.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΗΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΒΕΒΡΩΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Οδός ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

*Όμοι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Έσοδα	Κοινων. δῶρ	Εξ. δῶρ	Εξ. δῶρ	Εξ. δῶρ	Εξ. δῶρ
200	100	100	100	100	100
200	100	100	100	100	100

Αἰ ἐπιστολὴ καὶ τὰ χρηματικὰ ἔμβασματα εἰς τὸν ἀπελευθέρωτον πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΛΕΚΑ 7, Τίμη ἑκατόστον φύλλον Δοχ. 4

Γεν. κὸς ἀνεπιτρόπος «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἄγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατά φύλλον πώλησιν ἡ Ἐταιρεία New York News Agency General P.O.Box 497 New York City, ἐκδοσσομικμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλοφωτοῦ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΣΤΕ

Ζητούσε άσυλο.

"Ένας άγνωστος μπήκε περί- τρομος μέσα σ' ένα άστυνομικό τμήμα, παρακαλῶντας τόν ά- στυνομό νά τόν δάλη στο κρα- ττήριο, γιατι — ὡπως έλεγε — επετέθη τής γυναίκας του μ' ένα οίδερο.

— Καί τήν σκότωσες; τόν ρώτησε ο άστυνομός.

— Όχι, δυστυχώς. Καί γι' αὐ- τό κατέφυγα εἰς τὸ Γιά νά με προστατεύετε!